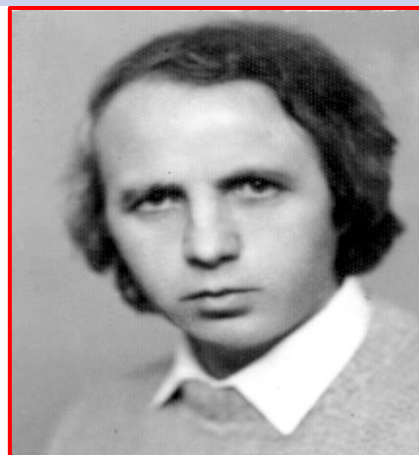

Florea Burtan

referințe critice (selectiv)

„Izbitoare, la Florea Burtan, este dezinvoltura discursului liric: limpede, cursiv, descriptiv, metaforic... Tema erotică conduce la confesiunea pură, afectat reflexivă, la o viziune ingeratoare și, lucru interesant, la o afiliere a temei câmpiei la starea lăuntrică”. (*Laurențiu Ulici*).

„Poezia lui Florea Burtan izbuteste să convingă prin conciziune ca și prin muzicalitate – în plus, prin unitatea sistemului imagistic”. (*Mircea Ciobanu*).

„Versurile sale sunt îndelung decantate, filtrate, sublimate, fără să-și piardă din spontaneitate... Limpezimea, stringența, concizia lirică apar ca rezultate remarcabile ale unei gândiri mature și ale unui travaliu tenace, virtuți care nu pot decât să încununeze un talent poetic real”. (*Niculae Stoian*).

„Florea Burtan operează, cu o mlădiere rar întâlnită, asupra unui material poetic curat și transparent, izvorât, incontestabil, dintr-o retortă proprie”. (*Eugen Teodoru*).

„Poemele lui Florea Burtan, apăsate pe pagină în respectul prozodiei clasice, au volum, materialitate, respiră o candoare ce se vrea împărtășită, comunicată”. (*Ion Gheorghe*).

„La Florea Burtan poezia nu se combină cu nici un alt gen. Consecvent, prin excelență liric, poetul refuză orice alunecare în narativitate, monolog dramatic, formulări eseistice. La fel, prozodia clasică nu se lasă niciodată deludată de versul liber... El mizează decis pe abilitatea sa de a versifica, fără ca sunetul rimei și cadența precisă a accentelor să deranjeze lectorul prin sunete forțate. Florea Burtan este un poet care se ia în serios și își stăpânește arta cu autoritate... Poezia lui este o reconfortantă certitudine a peisajului liric contemporan”.

(Horia Gârbea).

„Poezia lui Florea Burtan își pune cele mai profunde sentimente la treabă, te face să-ți fie dor, trimițându-te spre pragul casei în care te-ai născut și spre anii copilăriei și ai tinereții când era aproape tot timpul iarnă și treceau săniile pe drum, în vreme ce colindătorii umblau înfrigurați pe uliță, căci noaptea de colindat nu se termina niciodată ! Și te mai face să vrei ca mâinile tale să stea în toate anotimpurile vieții de vorbă cu mâinile femeii iubite. Nu există altă cale mai sigură de a te apăra de trecerea timpului !

Rar mi-a fost dat să întâlnesc la poezii de azi o atât de frumoasă tristețe și o frumusețe atât de tristă ! Este unul din rosturile esențiale ale poeziei, să te faci să simți, dacă se poate până la lacrimi, cuvintele din care este plăsmuită”.

(Ștefan Mitroi).

„Florea Burtan are ceva de spus, într-o tonalitate elegiacă, reușită datorită talentului înnăscut, și în forma clasică a versului, care presupune disciplină, rigurozitate, respect pentru elevația cuvântului...”

(Corneliu Vasile).

„Stăpân pe uneltele sale, cu marele har de a face cântec din tot ce atinge *pleoapa* cuvântului său uimit, Florea Burtan dă în Flaut pe răni un volum de maturitate care îndreptățește nu numai bucuria, ci și speranțele noastre într-o evoluție lirică remarcabilă”.

(Gheorghe Filip).

„Antologia lui Florea Burtan („Flaut pe răni”) are darul de a ne oferi o imagine mai largă, cuprinzătoare și reprezentativă asupra stadiului în care se află astăzi poetul teleormănean care s-a numărat, la debut, printre premianții prestigioasei edituri Cartea Românească (1979). Și, dincolo de asta, putem vedea, totodată, și care sunt temele și obsesiile

fundamentale ale unui autor îndelung experimentat, pentru care poezia a însemnat și înseamnă o practică de o viață, și care-și poate revendica, pe bună dreptate, un loc remarcabil în contextul poeziei românești contemporane”. (*Florentin Popescu*).

„Poet al câmpiei și al spațiului interior, cu intensități metaforice remarcabile încă de la debutul editorial cu volumul Flaut pe răni, Florea Burtan este imaginea creatorului inspirat, care caută clipa de grație, a unui elegiac plin de har, dar, în esență, a unui neotradiționalist care și-a găsit propriul timbru, ca și un mod personal de reflectare artistică”. (*Florea Miu*).

„Spirit efervescent, trăind iubirea la cote maxime, cu o hipersensibilitate incredibilă, Florea Burtan rămâne fidel formelor clasice, dovada unei certe maturități poetice. Scrisul său impresionează prin constanță, prin unitate, multitudinea de nuanțe ale sentimentelor subordonându-se unei viziuni de ansamblu”. (*Cristina-Roxana Roșu*).

„Lirica de esență superior erotică a lui Florea Burtan impresionează tocmai grație concentrării și retractibilității ei accentuat moderne și incitante, fără a trăda credința în resursele străvechi ale lirismului. În centrul său se află icoana atemporală a iubitei – și nu întâmplător am folosit acest cuvânt. Chipul iubitei este „nemărginire din altar de rai”, iar trupul ei cioplit „din crucea lui Hristos”, cuplul fiind vegheat, în tribulațiile sale, de îngeri.

Deținător al unei rafinate științe a discreției, misterului și insolității, Florea Burtan oprește orice dezvoltare în plan orizontal a proiecțiilor sale fantasmatică, pentru a introduce un ansamblu imagistic de natură exaltantă. Astfel, figura frumuseții feminine nepieritoare devine un stimulent de ordin metafizic...” (*Simona-Grazia Dima*).

Poetul Florea Burtan, care și-a consolidat recent și imaginea de prozator, cu o carte de frumoase povestiri, se află la al treilea volum publicat de Editura Neuma. Printre dintre ele, „Tren printre zodii”, i-a adus premiul Uniunii Scriitorilor – Filiala București Poezie al cărui membru meritos este. Poemele din „Tărâmul pierdut” sunt la fel de valoroase, de orientate spre „odinioară”, către un spațiu și un timp idilice. Dacă, în zborul său, un fluture ar lăsa în aer urma aurită a

traectoriei urmate, linia ondulată ce s-ar arăta, ar fi caligrafia unui poem de Florea Burtan.” *(Horia Gârbea)*.